

ΔΕΥΤΕΡΑ 06 ΙΟΥΝΙΟΥ 2022
ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A1.α. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον αριθμό που αντιστοιχεί σε καθεμιά από τις παρακάτω περιόδους λόγου και δίπλα σε αυτόν τη λέξη «Σωστό», αν είναι σωστή, ή τη λέξη «Λάθος», αν είναι λανθασμένη, με βάση τα δύο αποσπάσματα του διδαγμένου κειμένου:

1. Η γνώση των ηθικών αξιών δημιουργεί την οικογένεια και την πόλη.
2. Αν το πόδι και το χέρι είχαν λογική, θα λειτουργούσαν αυτόνομα.
3. Χρέος του πολίτη είναι να επιδιώκει το ατομικό του συμφέρον.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 1 Σωστό/ 2 Λάθος/ 3 Λάθος

A1.β. Με βάση το πρώτο απόσπασμα του διδαγμένου κειμένου να αντιστοιχίσετε τις λέξεις της **Στήλης Α** με αυτές της **Στήλης Β** που διαφοροποιούν τον άνθρωπο από τα άλλα ζώα.

Στήλη Α	Στήλη Β
α. φωνή	
β. λόγος	1. άνθρωπος
γ. λυπηρόν	2. ζῶον
δ. δίκαιον	

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: α 2, β 1, γ 2, δ 1

B1. «Διότι δὲ πολιτικὸν ... ἔχει τῶν ζῶων»: ποια άποψη διατυπώνει ο Αριστοτέλης για τον ρόλο της φύσης και του λόγου στον χαρακτηρισμό του ανθρώπου ως πολιτικού όντος;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, η φύση δεν κάνει τίποτα χωρίς σκοπό, καθώς όλες οι φυσικές διεργασίες κάπου αποβλέπουν («Οὐθέν μάτην ἢ φύσις ποιεῖ»). Πρόκειται για φράση που επαναλαμβάνει ο Αριστοτέλης σε πολλές πραγματείες του. Υποστηρίζει συγκεκριμένα ότι στην φύση δεν γίνεται τίποτα μάταια, τα πάντα εξυπηρετούν ορισμένη σκοπιμότητα, από την οποία και νοσηματοδοτούνται. Αυτή είναι η επονομαζόμενη αριστοτελική τελολογία. Όλα σχεδόν τα παραδείγματα που φέρνει ο φιλόσοφος, αντλούνται από την έμβια φύση. Έτσι, στο αριστοτελικό έργο γίνεται, για παράδειγμα, αναφορά στο σχήμα των δοντιών, που είναι όπως είναι για να εξυπηρετούν την πρόσληψη και την επεξεργασία των τροφών, στις στοχευμένες ενέργειες μυρμηγκιών και μελισσών για την επιβίωση της κοινότητάς τους, στην ύπαρξη και λειτουργία των φύλλων χάριν των καρπών. Βασίζεται λοιπόν ο

Αριστοτέλης στη βιολογία και επεκτείνει το τελολογικό ερμηνευτικό μοντέλο του και σε άλλα πεδία των φυσικών επιστημών.

Επιπλέον, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, σημείο άξιο προς αναφορά για τον χαρακτηρισμό του ανθρώπου ως πολιτικού όντος είναι και ο λόγος. Η λέξη λόγος χρησιμοποιείται συχνά για να δηλωθούν αξεχώριστες μεταξύ τους η λογική (ως ιδιαίτερο γνώρισμα του ανθρώπου και ως διανοητική δραστηριότητα) και η γλώσσα (ως σύστημα σημείων και ως συγκεκριμένη έκφραση). Στο συγκεκριμένο χωρίο, ο λόγος αντιδιαστέλλεται προς την φωνή, συνεπώς έχει ενισχυμένη την σημασία της γλώσσας (χωρίς να χάνεται βέβαια η σημασία της ανθρώπινης λογικής).

Αξιοσημείωτη λοιπόν για την πολιτική διάσταση του ανθρώπου είναι η ταύτιση του λόγου τόσο με την ομιλία, όσο και με τη λογική, καθώς πρόκειται για έννοιες άρρηκτα δεμένες μεταξύ τους, τις οποίες δεν διαθέτει άλλο ον («λόγον δὲ μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων»).

B2. Πώς παρουσιάζει ο Επίκτητος τον άνθρωπο της εποχής του και τον ρόλο του στον κόσμο; Να εντοπίσετε δύο γλωσσικές επιλογές με τις οποίες αυτός εκφράζεται.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Ο Επίκτητος αναφέρεται στο πρωταρχικό γνώρισμα του ανθρώπου, ο οποίος διαθέτει την «προαίρεσιν» που ταυτίζεται με την ελευθερία του. Σημαίνει την ελεύθερη βούληση, την ελεύθερη στοχαστική επιλογή ενεργειών που συγκροτεί τον ηθικό χαρακτήρα του ανθρώπου. Είναι η έλλογη ικανότητα να επιλέγουμε και να αποβλέπουμε στα αποτελέσματα των πράξεών μας. Προϋπόθεση για την «προαίρεσιν» είναι η διαίρεση των πραγμάτων σε αυτά που εξαρτώνται από εμάς «ἐφ' ἡμῖν» και σε αυτά που βρίσκονται πέρα από τις δυνάμεις μας «οὐκ ἐφ' ἡμῖν».

Η «προαίρεσις» έχει ηγετικό ρόλο στη ζωή του, είναι αδούλωτη, ανυπότακτη. Τα επίθετα *ἀδούλευτον* και *ἀνυπότακτον* που επιλέγει ο Επίκτητος για την περιγραφή της, καθώς και η αντίθεση *ἄλλα - αὐτήν* παρουσιάζουν την προαίρεσιν ως κυρίαρχο, δεσπότη στοιχείο του ανθρώπου. Η «προαίρεσις» συνδέεται με τον «λόγον», άλλο ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα του ανθρώπου, δηλαδή η ομιλία και η λογική σκέψη που τον οδηγούν στην κατανόηση των νόμων που διέπουν τον κόσμο. Ο λόγος είναι θεϊκός, συνδέεται με *τὴν φύσιν*. Ἔτσι, το να ζει κανείς σύμφωνα με τον λόγον ταυτίζεται με το να ζει εναρμονισμένος με την φύσιν.

Ο άνθρωπος είναι, τέλος, πολίτης του κόσμου. Ως στωικός ο Επίκτητος θεωρεί ότι ο άνθρωπος ακολουθεί τον παγκόσμιο νόμο της φύσης που είναι ταυτόσημος με τον λόγο και τον θεό. Η κοσμική πόλη έχει ως νόμο τον φυσικό ηθικό νόμο, τον ορθό λόγο. Η αναφορά στον άνθρωπο ως πολίτη του κόσμου ξεφεύγει από τα όρια που έθετε η πόλις-κράτος. Διαμορφώνεται σταδιακά ένα ιδεώδες, αυτό του κοσμοπολιτισμού. Ασφαλώς δεν υπήρχε κάποιο παγκόσμιο κράτος, ώστε η έννοια του πολίτη να έχει κυριολεκτική σημασία· και ο κόσμος νοείται με στωική σημασία, ως ένα ενιαίο σύνολο που διέπεται από τον φυσικό νόμο και τη λογικότητα.

Η θέση μάλιστα του ανθρώπου στον κόσμο είναι ιεραρχικά η ανώτατη, επειδή διαθέτει τον λόγον και κατανοεί τη θεϊκή διακυβέρνηση του κόσμου. Ο άνθρωπος

κατανοεί (παρακολουθητικός) και αξιολογεί (επιλογιστικός) τη λειτουργία του κόσμου την "θεία διοίκησι". Πρόκειται για αυτό που κινεί τον κόσμο, είναι η πρόνοια, η είμαρμένη –είναι η απαραβίαστη τάξη του κόσμου, μια λογική και συνεκτική δύναμη, ο ίδιος ο λόγος.

Για να παρουσιάσει ο Επίκτητος τον άνθρωπο της εποχής του και τον ρόλο του στον κόσμο επιλέγει την αμεσότητα του β' ενικού προσώπου και μέσω των ερωτήσεων δίνει την αίσθηση διαλόγου και με τον αποδέκτη, αλλά και με τον ίδιο του τον εαυτό. Επίσης, χρησιμοποιεί μια παρομοίωση με το ανθρώπινο σώμα και τα μέρη του. Τα μέρη αυτά (χέρι, πόδι), αν και επιτελούν διαφορετικές λειτουργίες, συνεργάζονται και εξαρτάται το ένα από το άλλο. Παρόμοια, ο άνθρωπος οφείλει να συντονίζει τις επιθυμίες του με τον κοσμικό λόγο και να ανάγει κάθε επιθυμία και ενέργειά του στο σύνολο.

B3. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον αριθμό που αντιστοιχεί σε κάθε φράση της **Στήλης Α** και δίπλα το γράμμα της **Στήλης Β** που αντιστοιχεί στο σωστό όνομα (ένα όνομα της **Στήλης Β** περισεύει).

Στήλη Α	Στήλη Β
1. πατέρας του Αριστοτέλη	α. Ερμίας
2. ο Αριστοτέλης έγραψε γι' αυτόν παιάνα	β. Εύδοξος
3. ίδρυσε τον «Περίπατον»	γ. Ηρακλείδης
4. επηρέασε επιστημονικά τον Αριστοτέλη	δ. Νικόμαχος
5. μαθητής του Αριστοτέλη	ε. Θεόφραστος
	στ. Αλέξανδρος

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 1 δ, 2 α, 3 ε, 4 β, 5 στ

B4.α. Να αντιστοιχίσετε στο τετράδιό σας καθεμιά αρχαία ελληνική λέξη της **Στήλης Α** με την ετυμολογικά συγγενή της νεοελληνική λέξη της **Στήλης Β** (στη **Στήλη Β** περισεύει μία λέξη).

Στήλη Α	Στήλη Β
1. προβάτων	α. σκόπιμος
2. διοίκησει	β. χειροποίητος
3. πούς	γ. προβολή
4. χείρ	δ. οικογένεια
5. σκέψαι	ε. απόβαση
6. συμφέρον	στ. ανυπόφορος
	ζ. χταπόδι

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: 1ε, 2δ, 3ζ, 4β, 5α, 6στ

B4.β. Για καθεμιά από τις δύο παρακάτω λέξεις να γράψετε μία πρόταση ή περίοδο λόγου στα νέα ελληνικά, όπου η ίδια λέξη, στο ίδιο μέρος του λόγου, σε οποιαδήποτε μορφή της (πτώση, αριθμό, γένος, έγκλιση, χρόνο), χρησιμοποιείται με διαφορετική σημασία από αυτήν που έχει στο αρχαίο κείμενο: «**αδούλευτον**», «**προηγούμενων**».

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Το συγκεκριμένο γνωστικό αντικείμενο θεωρείται **αδούλευτο** για τα ελληνικά επιστημονικά δεδομένα.

Την **προηγούμενη** εβδομάδα πραγματοποίησε ένα μακρινό ταξίδι για εκπαιδευτικούς σκοπούς.

B5. ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Στο παρακάτω κείμενο ο Ευάγγελος Παπανούτσος αναφέρεται στην έννοια της προαίρεσης.

Όπου προαίρεση, εκεί και βούληση. Όπου δεν υπάρχει προαίρεση, εκεί ούτε βούληση. Αυτές οι απλές φράσεις λένουν πολλά πράγματα. Πρώτον ότι προαίρεση ούτε χρειάζεται ούτε γίνεται σε όλες τις περιστάσεις της ζωής, αφού κάνουμε άπειρα πράγματα από το πρωί έως το βράδυ χωρίς σκέψη και ζύγισμα, από συνήθεια, μηχανικά, όπως μας έμαθε ο κοινωνικός εθισμός. Δεύτερον ότι μόνο στον άνθρωπο υπάρχει β ο ύ λ η σ η (με το αυθεντικό και πλήρες νόημα του όρου), γιατί μόνο στον άνθρωπο έχουμε προαίρεση. Στο ζώο υπάρχει ό ρ ε ξ η, όχι βούληση, γιατί στο ζώο δεν έχουμε ηθική προαίρεση. (Ε.Π. Παπανούτσος, **Νόμος και Αρετή**, εκδ. Δωδώνη, σελ. 35-36.)

Ποια είναι η άποψη που διατυπώνει ο Ευ. Παπανούτσος για την προαίρεση; Να τη συγκρίνετε με την αντίστοιχη άποψη του Επίκτητου (απόσπασμα β').

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Ο Παπανούτσος ταυτίζει την έννοια της προαίρεσης με αυτή της βούλησης. Με την απλότητα της διατύπωσης «Αυτές οι απλές φράσεις λένουν πολλά πράγματα» καθιστά φανερό τη βαρύτητα της έννοιας της ελεύθερης βούλησης. Το ουσιώδες αυτό χαρακτηριστικό που διακατέχει την ανθρώπινη ύπαρξη πολλές φορές αμελείται λόγω του μηχανικού τρόπου ζωής και των έντονων ρυθμών της καθημερινότητας. Κατά αυτό τον τρόπο, ο άνθρωπος μέσα στη μέρα του πράττει χωρίς να κάνει χρήση αυτού του σημαντικότερου όπλου. Η αιτία αυτής της απουσίας σε κάποιες περιστάσεις ζωής είναι ο «κοινωνικός εθισμός» που επιβάλλει στον άνθρωπο να κάνει πράγματα χωρίς το «ζύγισμα» παραδομένος στη συνήθεια. Αυτό βέβαια, δεν αφαιρεί τίποτα από τη σημαντικότητα και την αξία της. Και τα ζώα έχουν σαφώς «όρεξη» που καθοδηγεί τις πράξεις τους αλλά αυτό δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να συγκριθεί με την βούληση που υπάρχει στον άνθρωπο με «το αυθεντικό και πλήρες νόημα της». Τέλος, προσδίδει και ο Παπανούτσος μία ηθική διάσταση σε αυτήν την έννοια, η οποία με τη σειρά της προσδίδει ηθικό περιεχόμενο στις ανθρώπινες πράξεις.

Ο Επίκτητος προτρέπει τον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει ότι διαφέρει από όλα τα άλλα όντα διότι διαθέτει την προαίρεσιν, η οποία αποτελεί ένα από τα πλέον ουσιώδη στοιχεία της ανθρώπινης ύπαρξης. Αυτή τη θεωρεί «τό κυριώτερον» στοιχείο του ανθρώπου καθώς είναι σύμφυτη με την ελευθερία του. Η προαίρεσις είναι ένας σημαντικός όρος της αρχαίας ηθικής φιλοσοφίας, κεντρικός στον Αριστοτέλη και σε Στωικούς όπως ο Επίκτητος. Εκτός από τη γενική σημασία της προτίμησης, στον Επίκτητο σημαίνει την ελεύθερη βούληση, την ελεύθερη στοχαστική επιλογή ενεργειών που συγκροτεί τον ηθικό χαρακτήρα του ανθρώπου. Είναι κυρίως μία κρίση, η έλλογη ικανότητα να επιλέγουμε και να αποβλέπουμε στα αποτελέσματα των πράξεών μας. Προϋπόθεση για την προαίρεσιν είναι η διαίρεσις των πραγμάτων σε αυτά που εξαρτώνται από εμάς (τα ἐφ' ἡμῖν) και σε αυτά που βρίσκονται πέρα από τις δυνάμεις μας (τα ἀπροαίρετα, τα οὐκ ἐφ' ἡμῖν) και είναι ἀδιάφορα για εμάς και την επίτευξη της ευδαιμονίας. Επομένως, η έννοια αυτή καλύπτει τόσο την ηθική θέληση, τη βούληση, όσο και τη διάνοια, τον νου. Ενώ τα ζώα ενεργούν σύμφωνα με τη φύση τους, ο άνθρωπος πριν πράξει σκέπτεται, επιλέγει και απορρίπτει συνειδητά. Μάλιστα, η προαίρεσις είναι το μόνο στοιχείο της ανθρώπινης ύπαρξης που δεν υποτάσσεται σε κάποιο άλλο, διαπίστωση που αισθητοποιείται με τα επίθετα «ἀδούλευτον και ἀνυπότακτον» καθώς και με την αντίθεση «τὰ ἄλλα ὑποτεταγμένα».

Αν και ο Επίκτητος τονίζει το συσχετισμό της προαίρεσης με τον λόγο ενώ ο Παπανούτσος με τη βούληση, στην πραγματικότητα δεν υπάρχει απόκλιση μεταξύ των απόψεών τους. Παρά τη χρονική απόσταση που χωρίζει τον Επίκτητο από τον Παπανούτσο είναι λοιπόν εμφανή τα κοινά στοιχεία ανάμεσά τους. Άρα, τόσο το Κείμενο Αναφοράς όσο και το Παράλληλο Κείμενο θέτουν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος την έννοια της προαίρεσης ως κυρίαρχου χαρακτηριστικού του ανθρώπου.

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
Γ. ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
Θουκυδίδης Α121, 1-4
(ed. OXFORD CLASSICAL TEXTS)

Στη συνέλευση της Πελοποννησιακής Συμμαχίας πρώτοι λαμβάνουν τον λόγο οι Κορίνθιοι, οι πιο σκληροί υποστηρικτές του πολέμου εναντίον της Αθήνας, και εξηγούν γιατί οι Πελοποννήσιοι θα νικήσουν.

Ἡμεῖς δὲ νῦν καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν καὶ ἱκανὰ ἔχοντες ἐγκλήματα, καὶ ὅταν ἀμυνώμεθα Ἀθηναίους, καταθησόμεθα αὐτὸν ἐν καιρῷ. κατὰ πολλὰ δὲ ἡμᾶς εἰκὸς ἐπικρατῆσαι, πρῶτον μὲν πλήθει προύχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ, ἔπειτα ὁμοίως πάντα ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας, ναυτικόν τε, ᾧ ἰσχύουσιν, ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης τε ἐκάστοις οὐσίας ἐξαρτυσόμεθα καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς καὶ Ὀλυμπίᾳ χρημάτων· δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι ὑπολαβεῖν οἰοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας. ὦνητὴ γὰρ ἡ Ἀθηναίων δύναμις μᾶλλον ἢ οἰκεία· ἡ δὲ ἡμετέρα ἦσσαν ἂν τοῦτο πάθοι, τοῖς σώμασι τὸ πλέον ἰσχύουσα ἢ τοῖς χρήμασιν.

ύπολαβείν: να προσελκύσουμε, **ναυβάτας:** πεζοναύτες, **ώνητή:** αυτή που μπορεί να αγοραστεί.

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του παρακάτω αποσπάσματος: «δάνεισμα γὰρ ... χρήμασιν».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Πράγματι αν δανειστούμε χρήματα, μπορούμε με μεγαλύτερο μισθό να προσελκύσουμε τους ξένους πεζοναύτες τους. Γιατί η (στρατιωτική) δύναμη των Αθηναίων περισσότερο μπορεί να αγοραστεί παρά είναι δική τους (τους ανήκει). Η δική μας, αντίθετα, λιγότερο θα μπορούσε να πάθει αυτό, επειδή στηρίζεται περισσότερο στους στρατιώτες (μας) παρά στα χρήματα.

Γ2. Για ποιους λόγους οι Κορίνθιοι υποστηρίζουν ότι οι Πελοποννήσιοι θα νικήσουν τους Αθηναίους;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Οι Κορίνθιοι, στη συνέλευση της Πελοποννησιακής Συμμαχίας, εξηγούν τους λόγους για τους οποίους πιστεύουν στην επικράτηση των Πελοποννησίων. Τονίζουν ότι αφενός υπερέχουν αριθμητικά και αφετέρου ότι διακρίνονται για την πολεμική τους πείρα, ενώ παράλληλα δίνουν έμφαση στην πειθαρχία όλων ανεξαιρέτως των Πελοποννησίων στις διαταγές. («πρώτον μὲν πλήθει προύχοντας καὶ ἐμπειρία πολεμικῆ, ἔπειτα ὁμοίως πάντας ἔς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας»). Ὅσον αφορά την ναυτική δύναμη και υπεροχή των Αθηναίων, επισημαίνουν ότι προτίθενται να δημιουργήσουν κι εκείνοι στόλο που θα χρηματοδοτήσουν με τα δικά τους χρήματα και με τα χρήματα που βρίσκονται στην Ολυμπία και στους Δελφούς («ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης τε ἐκάστοις οὐσίας ἐξαρτυσόμεθα καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς καὶ Ὀλυμπία χρημάτων»). Αλλά και στην περίπτωση πάλι που προβούν σε δανεισμό χρημάτων, τότε θα είναι εφικτό να αποσπάσουν όλους τους ξένους που υπηρετούν στα καράβια των Αθηναίων, προσφέροντας μεγαλύτερο ημερομίσθιο. Προς επίρρωση του ισχυρισμού τους οι Κορίνθιοι υπογραμμίζουν ότι η Αθήνα αγοράζει την δύναμή της από άλλους, ενώ οι Πελοποννήσιοι στηρίζονται περισσότερο στο ψυχικό σθένος των ανδρών της παρά στα χρήματα κι έτσι δεν κινδυνεύουν να πάθουν το ίδιο. Επομένως, οι Κορίνθιοι, οι πιο σκληροί υποστηρικτές του πολέμου εναντίον της Αθήνας, επιδιώκουν με τα επιχειρήματά τους να πείσουν για την υπεροχή των Πελοποννησίων και τη βεβαιότητα της νίκης τους έναντι των Αθηναίων.

Γ3.α. «Ἡμεῖς δὲ νῦν καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν»: να ξαναγράψετε το απόσπασμα μεταφέροντας τους κλιτούς τύπους στον αντίθετο αριθμό.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ἐγὼ δὲ νῦν καὶ ἀδικούμενος τούς πολέμους ἐγείρω.

Γ3.β. «καὶ ὅταν ἀμυνόμεθα ... προύχοντας»: να μεταφέρετε τους ρηματικούς τύπους στο β' ενικό πρόσωπο της προστακτικής αορίστου στη φωνή που βρίσκονται και το επίθετο στον συγκριτικό βαθμό (στο γένος, αριθμό και πτώση που βρίσκεται).

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

ἀμυνόμεθα : ἄμυναι

καταθησόμεθα : κατάθου

ἐπικρατῆσαι : ἐπικράτησον

προύχοντας : πρόσχες

πολλά : πλέονα / πλέω (πλείονα/πλείω)

Γ4.α. Να χαρακτηρίσετε συντακτικά τους όρους:

ἔχοντες, ἐπικρατῆσαι, πλήθει, μισθῶ, ναυβάτας, ἢ οἰκεία.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

α) ἔχοντες : επιρρηματική αιτιολογική μετοχή συνημμένη στο υποκείμενο «ἡμεῖς» που λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας στο ρήμα ἐγείρομεν

ἐπικρατῆσαι : τελικό απαρέμφατο ως υποκείμενο στην απρόσωπη έκφραση εἰκός (ἐστί). (Το υποκείμενο του απαρεμφάτου είναι το ἡμᾶς, υποχρεωτική ετεροπροσωπία)

πλήθει: δοτική της αναφοράς ως επιρρηματικός προσδιορισμός στο προύχοντας

μισθῶ : δοτική του μέσου ως επιρρηματικός προσδιορισμός στο ὑπολαβεῖν

ναυβάτας : αντικείμενο στο απαρέμφατο ὑπολαβεῖν (εναλλακτικά, κατηγορούμενο στο αντικείμενο ξένους μέσω του απαρεμφάτου ὑπολαβεῖν)

ἢ οἰκεία : β' όρος σύγκρισης (με α' όρο τη λέξη ὀνητή και συγκριτικό στοιχείο το επίρρημα μάλλον) που εκφέρεται με «ἢ και ομοιόπτωτα» και λειτουργεί συντακτικά ως κατηγορούμενο στο δύναμις μέσω του εννοούμενου συνδετικού ρήματος ἐστί.

β. «Ἡμεῖς δὲ νῦν καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν»: να μεταφέρετε το απόσπασμα στον πλάγιο λόγο με απαρεμφατική σύνταξη και με εξάρτηση από τη φράση «Οἱ Κορίνθιοι ἔλεγον».

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Οἱ Κορίνθιοι ἔλεγον ἐγείρειν δε τότε τὸν πόλεμον καὶ ἀδικούμενοι.